

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾, a w szczególności art. 3 ust. 5 i 6 oraz art. 28, należy interpretować w ten sposób, że sieć elektroenergetyczna, a zatem „system dystrybucyjny” w rozumieniu tej dyrektywy stanowi zawsze system ustanowiony i eksploatowany przez podmiot prywatny, do którego jest przyłączona ograniczona liczba jednostek produkcyjnych i odbiorczych i który jest połączony z siecią publiczną, nie wyłączając z takiej klasyfikacji systemów prywatnych posiadających te cechy, utworzonych przed wejściem w życie dyrektywy i stworzonych pierwotnie dla własnych potrzeb?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy jedyną możliwością przewidzianą w dyrektywie celem wykorzystania szczególnych uwarunkowań prywatnej sieci elektroenergetycznej jest zaklasyfikowanie jej do kategorii ZSD określonej w art. 28 tej dyrektywy, czy też zezwala ona ustawodawcy krajowemu na wyodrębnienie innej kategorii systemów dystrybucyjnych podlegającej uproszczonym przepisom, różniącym się od uregulowań dotyczących ZSD?
- 3) Niezależnie od powyższych pytań, czy dyrektywę należy interpretować w ten sposób, że nakłada ona każdorazowo na zamknięte systemy dystrybucyjne określone w art. 28 obowiązek przyłączenia stron trzecich?
- 4) Niezależnie od powyższych pytań, czy klasyfikacja prywatnej sieci elektroenergetycznej jako zamkniętego systemu dystrybucyjnego w rozumieniu art. 28 dyrektywy 2009/72/WE umożliwia prawodawcy krajowemu wyłącznie określenie odstępstw od ogólnego systemu dystrybucyjnego wyraźnie ustanowionych w art. 28 i art. 26 ust. 4 tej dyrektywy, czy też – w świetle tego, co wyrażono w motywach 29 i 30 dyrektywy – zezwala ona lub narzuca państwu członkowskiemu obowiązek ustanowienia dalszych wyjątków w zakresie stosowania przepisów ogólnych dotyczących systemów dystrybucyjnych w sposób zapewniający osiągnięcie celów wskazanych w ww. motywach?
- 5) W razie gdyby Trybunał uznał, że jest możliwe lub wskazane, by państwo członkowskie wprowadziło przepisy uwzględniające specyfikę zamkniętych systemów dystrybucyjnych, czy prawo krajowe, takie jak w niniejszym postępowaniu, które podporządkowuje zamknięte systemy dystrybucyjne przepisom regulującym zagadnienia dysponowania i rozdziału, w całości analogicznym do kwestii unormowanych dla sieci publicznych, i które odnośnie do kosztów ogólnych systemu energii elektrycznej stanowią, że wypłata takich kwot jest częściowo proporcjonalna w stosunku do energii zużywanej w ramach zamkniętego systemu, sprzeciwia się przepisom dyrektywy 2009/72/WE, a w szczególności motywom 29 i 30, art. 15 ust. 7, art. 37 ust. 6 lit. b) i art. 26 ust. 4?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211, s. 55).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht
(Niemcy) w dniu 23 maja 2017 r. – Bashar Ibrahim/Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-297/17)

(2017/C 309/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bashar Ibrahim

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis przejściowy zawarty w art. 52 akapit pierwszy dyrektywy 2013/32/UE⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego, zgodnie z którym – w ramach transpozycji zawartego w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE upoważnienia rozszerzonego w porównaniu do poprzedzającego uregulowania – wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest niedopuszczalny, jeżeli wnioskodawcy w innym państwie członkowskim przyznano ochronę uzupełniającą, w zakresie, w jakim uregulowanie krajowe z uwagi na brak krajowego uregulowania przejściowego znajduje zastosowanie także do wniosków złożonych przed dniem 20 lipca 2015 r.?

Czy przepis przejściowy zawarty w art. 52 akapit pierwszy dyrektywy 2013/32/UE zezwala państwom członkowskim w szczególności na transpozycję rozszerzonego upoważnienia z art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE ze skutkiem wstecznym, w następstwie czego niedopuszczalne są także wnioski o udzielenie azylu złożone przed krajową transpozycją tego rozszerzonego upoważnienia, które jednak w momencie transpozycji nie zostały jeszcze ostatecznie rozstrzygnięte?

- 2) Czy art. 33 dyrektywy 2013/32/UE przyznaje państwom członkowskim prawo wyboru w kwestii odrzucenia wniosku o udzielenie azylu z uwagi na niedopuszczalność ze względu na istnienie odmiennej odpowiedzialności międzynarodowej (rozporządzenie Dublin) lub ze względu na przepis art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy prawo Unii stoi na przeszkodzie odrzuceniu przez państwo członkowskie w ramach transpozycji upoważnienia zawartego w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej z uwagi na niedopuszczalność ze względu na udzielenie ochrony uzupełniającej w innym państwie członkowskim, jeżeli
  - a) wnioskodawca ubiega się o wzmocnienie ochrony uzupełniającej udzielonej mu w innym państwie członkowskim (nadanie statusu uchodźcy), a procedura azylowa w tym innym państwie członkowskim była i nadal jest obciążona systemowymi wadami, lub
  - b) konstrukcja ochrony międzynarodowej, a mianowicie warunki życiowe beneficjentów ochrony uzupełniającej w tym innym państwie członkowskim, które udzieliło już wnioskodawcy ochrony uzupełniającej
    - naruszają art. 4 karty praw podstawowych lub art. 3 EKPC albo
    - nie spełniają wymogów art. 20 i nast. dyrektywy 2011/95/UE, chociaż jeszcze nie naruszają art. 4 karty prawa podstawowych lub art. 3 EKPC?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie lit. b): czy dotyczy to także sytuacji, w której beneficjenci ochrony uzupełniającej nie otrzymują żadnych świadczeń na pokrycie kosztów utrzymania lub otrzymują je w znacznie ograniczonym zakresie w porównaniu do innych państw członkowskich, jednakże w tym zakresie nie są traktowani inaczej niż obywatele owego państwa członkowskiego?
- 5) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:
  - a) czy rozporządzenie Dublin III znajduje zastosowanie w postępowaniu o udzielenie ochrony międzynarodowej, gdy wniosek o udzielenie azylu został złożony przed dniem 1 stycznia 2014 r., lecz wniosek o wtórne przejście został złożony dopiero po dniu 1 stycznia 2014 r., a wnioskodawca uprzednio (w lutym 2013 r.) uzyskał już ochronę uzupełniającą w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek?
  - b) czy z uregulowań dublińskich można wyprowadzić – dorozumiane – przejście odpowiedzialności na państwo członkowskie ubiegające się o wtórne przejście wnioskodawcy, w razie gdy odpowiedzialne państwo członkowskie, do którego skierowano zgłoszony we właściwym terminie wniosek, odmówiło wtórnego przejścia na podstawie przepisów dublińskich, a zamiast tego powołało się na międzypaństwowe porozumienie o readmisji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 23 maja 2017 r. – VG Media Gesellschaft zur Verwertung der Urheber- und
Leistungsschutzrechte von Medienunternehmen mbH/Google Inc.**

(Sprawa C-299/17)

(2017/C 309/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VG Media Gesellschaft zur Verwertung der Urheber- und Leistungsschutzrechte von Medienunternehmen mbH